EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Paisatge | Ignasi Cebrian | Actualitzat el 13/10/2013 a les 00:00

La tardor a la part alta de la riera de Rajadell

NATURA URBANA. Quan ve temps de tardor, les fulles dels arbres caducifolis comencen a desprendre's. Sovint, i segons l'espÃ¨cie d'arbre, algunes fulles, abans de caure, canvien de color. Del verd passen al groc, al taronja, al vermell i al grana. Finalment, Ã©s tornen marronoses i cauen al terra. Tot un espectacle de transformisme, digne d'observaciÃ³.

Al nord-est dels Estats Units d'Amèrica, a Nova Anglaterra, i al Japó, hi ha organitzada tota una indústria turística al voltant del canvi de color de les fulles dels arbres a la tardor. Es tracta d'anar perseguint els canvis de color a mesura que la tardor avança i afecta els arbres, amb la finalitat de contemplar l'espectacle natural i fer-ne fotografies. Els americans en diuen espiar les fulles (*leaf peeping*) i els japonesos, anar a caçar aurons vermells (*momijiari*). És un turisme que mou molta gent i diners.

Aurons negres amb fulles ataronjades

El manresans tenim aquest fenomen tardorenc i botànic a petita escala i molt pròxim. Per exemple, un cap de setmana de tardor, a la part alta de la riera de Rajadell, podem fer caminades amb l'objectiu de caçar aurons negres (*Acer monspessulanum*) o d'espiar-ne les fulles. A la zona de la font de la Girada i a la del balç del Suanya, hi creixen petis boscos d'aurons, auronedes. També podem veure aurons negres de forma més dispersa a la roureda que envolta la font de l'Arrel.

Altres atractius, d'aquest espai emblemàtic de l'Anella Verda de Manresa, són arquitectònics. Us recomano contemplar els exemples d'arquitectura modernista. El mas de la Morera, el mas Noguera o cal Gallifa i els seus dipòsits d'aigua, amb coberta arrodonida i indicador gegant de la quantitat d'aigua que hi contenen, i la torre Lluvià. Així mateix us recomano contemplar un bon exemple d'arquitectura-enginyeria desenvolupista: el viaducte que forma part de l'eix diagonal que passa per sobre de la riera de Rajadell. És una bon exemple del que no s'hauria de construir mai sobre un espai natural únic i d'alt valor ecològic, malgrat que tingui altres funcions socials.

Cal destacar, en concret, la torre Lluvià i tot el seu valuós entorn que és i haurà de ser una clara mostra dels secans que s'estenen cap al Suanya i cap als plans de Santa Caterina. Tanmateix, la torre es troba en un estat llastimós, en espera de la seva restauració (i amb la presència d'un desastrós cartell ple de faltes d'ortografia just davant de l'entrada!). Tenim sort que l'Ajuntament hi té destinada una subvenció de 850.000 euros per refer-la, segons un projecte ja redactat que poca gent ha vist. Esperem, abans de dos anys, poder gaudir de la nova torre Lluvià, que serà el Centre d'Interpretació de l'Anella Verda de Manresa, on podrem atendre de forma excel·lent els turistes que vinguin a fer *leaf peeping* a la riera de Rajadell, a resseguir rutes ignasianes, camins de Sant Jaume o a conèixer altres aspectes arquitectònics, naturals o rurals d'aquest entorn.

La torre Lluvià sota un cel blavíssim